

Jorfaavidt det paalægges Fogden at affige en formel Kjendelse, inden han skrider til en lovlig Udpantning, skal vel derved i Praxis kun forstaaes en Paategning af ham om, at han approberer Begjæringen, uden videre motiveret Kjendelse; hvis det var Meningen, at der skulde afgives en Jaaban for hver Udpantning, vilde dette volde stor Uleilighed t. Ex. for Københavns Bedkommende, hvor man har en saa overordentlig Mængde Udpantninger. I det jeg omtaler disse Kjendelser, maa jeg dog bemærke, at jeg savner en Bestemmelse om Gebyrberegningen for deres Bedkommende. Er det Lovudkastets Mening, at der ved hver Udpantning f. Ex. for Skatter skal betales Gebyr for Kjendelsen? Derom findes Intet i Lovudkastet, og hvis det er Meningen, behøves der naturligvis heller ikke nogen Bestemmelse derom, men det turde dog maatte være Meningen, at saadanne Udpantninger, i det Mindste jorfaavidt Statskassen er interesseret i dem, skulle kunne ske uden Gebyr for Kjendelser. Jeg ser meget vel, at det er paalagt den efterladende Rekvizitus at betale disse Gebyrer; men uden at tale om, at det vel ikke er Meningen med Lovudkastet at forøge Gebyrernes Størrelse, saaledes kan der gives Tilfælde, hvor Rekvirenten, det være nu det Offentlige eller en privat Mand, ikke faar noget Gebyr af den, der egentlig skulde betale det, og saaledes gaar det forøgede Gebyr ud over Fordringshaveren. Saavidt jeg ser, gives der ikke nogen bestemt Adskillelse imellem de Tilfælde, hvori Fogden skal udpante, og de Tilfælde, hvori Udpantningen overlades til Sognefogden. Der staar nemlig, at naar Fordringen er under 50 Rd., kan Udpantningen ske ved Sognefogden; men der staar ikke, at den da skal ske ved ham. Jeg kunde ønske, at der i saa Henseende blev indført en ensartet Fremgangsmaade. I de Retskræbse, hvor Retsbetjentene ere sportulerede Embedsmænd, foretages Udpantningerne nu af dem selv, men i de Kredse, hvor Retsbetjentene ere paafast Sager, pleie de meget ofte at overlade Udpantningerne til Sognefogden. Gebyrerne for disse Fordringer ere imidlertid høist forskellige, efter om de udføres af Retsbetjenten eller af Sognefogden, og derfor tror jeg, at det, hvis man vil frembringe lige Forhold, vil være nødvendigt at fastsette, i hvilke Tilfælde Udpantningen skal ske af Sognefogden. — Der er endvidere et Moment, som jeg kunde ønske at omtale. Det har i min Praxis meget ofte viist sig, at der overhovedet er en uovervindelig Modstand hos Domstolene inaad at tilkjende den forurettede Person Sagens Omkostninger, og det Samme har jeg da ogsaa set i Sager angaaende ulovlige Udpantninger. Jeg har for nylig set en Sag, hvor Sorø Akademi og en Stamhusbesidder hver for sig foretog Udpantning hos en Husmand for Tiende, som han ikke var pligtig at svare. Denne Husmand maatte procedere baade med Kultusministeriet og Stamhusbesidderen; han

vandt begge sine Sager, men han fik ingen Erstatning for Omkostningerne, der naturligvis mangfoldige Gange overstege Beløbet af den Gjenstand, hvorfor han blev ulovlig udpantet, og af den Verdi, som laa i det omhandlede Tiendeforhold. Det forekommer mig, at der i dette Tilfælde er noget meget Støvende i, at Domstolene negte at give den, der er behandlet ulovlig, Erstatning for Omkostningerne. Man kan ikke faae Erstatning for ulovlig Udpantning; thi det formenes ikke, at der derved er paaført Bedkommende nogen Tort og Kredittpilde; men det vilde da være billigt, om det Lovudkast, hvormed vi nu ville legalisere Udpantningsretten, optog i sig en Forskrift om, at den Fordringshaver — være sig det Offentlige eller den Private — som havde foretaget en ulovlig Udpantning, naar denne underkjendtes ved Appel, var pligtig til at betale den Forurettede Omkostningerne skadesløst. Naar man aabner en Fordringshaver en saa let Afgang til at faae sit Krav inddrevet, som der vil ske ved denne Udpantningslov, maa man dog ogsaa paalægge ham en Forpligtelse til at indestaa for, at han ikke foruretter Nogen i den Henseende; men et Erstatningsfølgemaal som det, hvorom Udskiftet indeholder Regler, der i og for sig kunne være meget gode, vil ikke nogenstunde kunne betale sig med Hensyn til de Fordringer, der sædvanlig gjøres til Gjenstand for Udpantning, hvis den Forurettede selv skal afholde Omkostningerne derved. Disse Erstatningsfølgemaal, forekomme — saa vidt jeg har set — meget sjældent i Praxis, idet den sædvanlige Fremgangsmaade er at appellere den ulovlige Udpantningsforretning. Jeg skulde altsaa meget ønske, at dette Lovudkast blev fuldstændiggjort ved en Forpligtelse for den, der har faaet en ulovlig Udpantning værksat, til at betale den Forurettede Omkostningerne skadesløst; man faar ikke saadanne Omkostninger tilkjendt ved Domstolene, naar det ikke udtrykkelig paalægges dem. Er der nogen Materie, hvori vort Retsystem, saaledes som det anvendes i Praxis, er usuldfølgelig og trænger til Forbedring, er det Materien om Skadeserstatning; med Hensyn hertil har man ikke her til Lands fornuftige Regler, naar man sammenligner vor Retsstilstand i den Henseende med den, der finder Sted udenfor Danmark. Jeg tror ikke, at Lovudkastet er fuldstændig klart med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes de Udpantninger, som foretages af Sognefogden, skulle appelleres. Der finder nu den Besynderlighed Sted ved Udpantningsinstitutionen, at man i eet Sogn kan blive nødsaget til at appellere en Fordring til Overretten, medens man i Sognet ved Siden af kan komme til at appellere den samme Fordring til Underdommeren. Naar Fordringen nemlig foretages af en Retsbetjent, maa man appellere til Overretten, men foretages den derimod af Sognefogden, kan man ikke appellere til Overretten, thi han er ikke en Retsbetjent, som staar under Appel. Man maa da henvende sig